

Csendben maradtam, mert az új gyerekek nem lehet szava – Omega-interjú Molnár

György gitárossal

Wednesday, 10 October 2012

Hirtelen felindulásból csatlakozott az Omegához, egy évtizeddel később már Q jegyezte az együttes legsikeresebb lemezének számító IdQrabló címadó dalát, mégis úgy érzi a mai napig, hogy különbözik a többiektől. A leghosszabb ideje működő magyar rockzenekar gitárosa meglepő dolgokat árult el a Lángolónak a Omega első nagylemezéről, az 1971-es kettészakadás háttéréről, és Presserrel való viszonyáról. Mi a véleménye a szimfonikus Omegáról, és valódi koncertfelvétel hallható-e az Élő Omegán? Mi ezekre voltunk kíváncsiak, de szóba került a Füttyös, egy könnyező tolmács és a szabadenergia is. Ma este ötvenéves jubileumi koncert az Arénában.

Hirtelen felindulásból csatlakozott az Omegához, egy évtizeddel később már Q jegyezte az együttes legsikeresebb lemezének számító IdQrabló címadó dalát, mégis úgy érzi a mai napig, hogy különbözik a többiektől. A leghosszabb ideje működő magyar rockzenekar gitárosa meglepő dolgokat árult el a Lángolónak a Omega első nagylemezéről, az 1971-es kettészakadás háttéréről, és Presserrel való viszonyáról. Mi a véleménye a szimfonikus Omegáról, és valódi koncertfelvétel hallható-e az Élő Omegán? Mi ezekre voltunk kíváncsiak, de szóba került a Füttyös, egy könnyező tolmács és a szabadenergia is. Ma este ötvenéves jubileumi koncert az Arénában. (Fotó: Barakonyi Szabolcs)

Úgy tudom, a trombita volt az első hangszered. Nálad mivel kezdődött a zenélés?

A zenével elég hamar megismerkedtem, mert édesanyám várandósan is bejárt a konzervatóriumba, és amikor Bachot gyakorolt, időnként kidörömböltem neki, ha valami nagyon tetszett. Ötévesen elkezdtem én is zongorázni, de hamarosan ott is hagytam ezt a magas ív pályát, amikor sokadára vettem észre, hogy a tanárom egy nagy takaróba burkolózva szundikált, miközben játszogattam neki a Kis kezek, nagy mesterektől. A trombitát az artistaképzésben kaptam Heinemann Sándortól, aki a Fővárosi Nagycirkusz karnagya volt. Zeneelméletre és összhangzattanra tanított, a hangszerrel viszont meggyőlt a bajom, mert három hónap után sem akart kijönni belőle egyetlen egyenes hang sem. Amikor a csoportvezetőm, Dedi bácsi [Domonkos Zoltán] hallott a kudarcról, elhozott nekem egy álomszép, bélhúros akusztikus gitárt, és csak annyit fűzött hozzá: „Gyurika, ez jó”. Ezzel a három szóval indított utamra. Attól kezdve magunk fűrtük-faragtuk a gitárokat, és telefonfülkéből kilopott fülhallgatóból fabrikáltunk hozzájuk hangszedőket. Így jutottam el az első ismert zenekaromig, a Deccáig, amelynek Horváth Charlie volt az énekese. Koncertfotók: Szentendrei Antal

Tényleg egy majdani szerződés reményében vette föl az együttes a Decca lemezkiadó nevét?

Ennél sokkal egyszerűbb oka volt. Kaptam egy kislemezt Lengyelországból, amin a Rolling Stones (I Can't Get No) Satisfaction című száma volt, és a Decca adta ki. Sokkal izgalmasabb ennél, hogy az akkoriban még engedély nélkül tevékenykedő zenekar hogyan jutott papírokhöz. A balatonföldvári Express táborból páros lábbal rúgtak ki bennünket azt mondván, hogy nyugati dekadens zenét játszunk, majd jó másfél hónapra rá lélekszakadva jött át Charlie, hogy pakoljunk, mert azonnal vissza kell mennünk a Balatonra, ugyanis Marx elvtárs, a tábor vezetője azt üzenté, hogy fel kell lépünk. Kiderült, hogy a billentyűs meg a dobos összeverekedtek, utóbbi eltörte a lábát, így nem tudott játszani. Egyik nap ott ebédelt elöttünk egy házaspár, mellettük egy babakocsi volt. Odasúgtuk a dobosunknak, hogy azonnal szedje el a seprőt a dobverők helyett, nehogy felébredjen az a kicsi gyerek. Alig fejeztük be az első számot, a férfi ránk nézett, majd nevetni kezdett. „Srácok, ne hülyéskedjétek már! Játsszátok csak azt, amiről az első sugdolóztatok!” – pirított ránk, és erre belecsaptunk valamelyik Who-számba. Kiderült, hogy a későbbi humorista, Nádas György aludt épp a babakocsiban, a szóban forgó férfi pedig az édesapja, Nádas Gábor zeneszerző volt. Őt kapott később a zenekar hivatalos engedélyeket.

Milyen volt alig tizenhét évesen, a többieknél jóval fiatalabban belecsöppenni az Omegába?

Pszinté leszek – ez most sem jó érzés. Manapság persze már kellemesebb, hogy hat-hét évem van a többiekhez képest, de akkor még nagyon kellett figyelnem az erővonalakra, hogy mi történik körülöttem a zenekarban. Annak idején csak kerestek meg engem, de elsőször nem akartam elvállalni, ugyanis a Deccával már voltak saját szerzeményeink, ráadásul én a luxemburgi rádió is a keményebb számokat szerettem, és Omega helyett Liversingre jártam. Egyszer lent voltam a próbájukon, de a világ már csak úgy működik, hogy Charlie ezt rögtön megneszelte. Alig jöttem ki a próbateremből, rohant felém ordítva, hogy elárultam őket. Próbáltam csitítani, de továbbra is csak árulózott, nem hagyott szóhoz jutni, és erre már elkezdett dolgozni bennem is az adrenalin. „Tudod mit? Akkor átmegyek az Omegába!” – kiabáltam vissza. Ez a pillanat döntötte el. Belecsöppentem egy teljesen idegen korosztályba. Egy ideig csendben maradtam, mert az új gyerekek nem lehet szava. Aztán lassan kivívtam magamnak a tiszteletet, és onnantól kezdve elfogadtak. De most is teljesen másképp gondolkodom, mint Qk.

Nem sokkal azután érteztél a zenekarba, amikor Pressert alig egy nap tagság után kitette az Omega. Hogyan

emlékszel vissza erre?

Sajnos erről csak jóval később értesültem. Nem is tudtam hova tenni a Picivel [Presser Gábor] való viszonyomat, amíg körülbelül egy évre rá ki nem derült, hogy mi történt. Laux Józsiat ugyanis nem kellett féltetni, Q mindig úgy alakította a dolgokat, ahogy az a zenekar, illetve a saját érdekeinek éppen megfelelt. Az elQdömmel, Kovacsics Andrással kapcsolatban is elhitette velem, hogy András azért lépett ki, mert már nem akart zenélni. Azt gondoltam naivan, ugyanarra az egyetemre járnak, ezért csak megbeszélték, hogy ne maradjon benne keserű érzés, hogy jött egy kiscsávó, aki kinyomta Q-t a zenekarból. Nem egészen így történt. Valamin összekaptak, így nagyon gyorsan kellett valaki a helyére, mert a nagy hármast [Illés, Metró, Omega] nem sokkal később közös koncertet adott a lóversenypályán. Pici ugrásra készen állhatott, mert abban a pillanatban beszállt, ahogy hívták, csak az volt épp a balszerencséje, hogy azon a koncerten nem az Omega vitte el a gyQzelmi zászlót, és a közönségnek nem igazán tetszett a kétbillentyűs felállítás. Valószínűleg ekkor dönthettek úgy, hogy Presser helyett gitáros kell. Amikor fél évre rá Laux visszahívta, addigra az én pozícióm már megszilárdult az Omegán belül, részben azért, mert fiatal voltam, tele energiával, és egy teljesen más hangulatot hoztam az együttesbe. Egyetemi zenekarból igazi rock & roll együttesé kezdtünk válni. AzelQtt az érettségizQs öltönyeikben játszottak, és kihúzható, gumis nyakkendQjük volt (nevetve imitálja a mozdulatot), emiatt állandóan cikizték Qket.

Bródy János azt mondta, azért is használtak sok népzenei motívumot az Illés dalaiban, mert be kellett bizonyítaniuk, a rockzene nem idegen a magyar kultúrától. Hasonló volt a helyzet nálatok is?

Ez egy nagyon ravasz megfogalmazás. Gondolod, hogy kimész Angliába, és majd lezúrod a Cream együttest? Ez hülyeség. Azért volt a Kállai kettQs meg a citera is, mert azt kerestük, hogy mivel tudnánk egyénivé tenni a produkciókat.

És a Ha én szél lehetnék?

Annak nem sok köze van a magyar népzenehez, akárhogy is nézem.

Annyi mindenképpen, mint az Amikor én még kisserác voltam című Illés-dalnak.

Annak inkább a szerb népzenehez van köze, mert a Szörényi-testvérek onnét származnak. Meg lehet utólag magyarázni a dolgot, de tény, hogy a népzene akkor divatos volt. Ehhez társult a pitykés-dolmányos ruha, amelyben mi is felléptünk Angliában, és jártuk a színpadon a Kállai kettQst.

1968 júliusában egy huszonnégy állomásos turnéra utaztatok Angliába, majd a Decca kiadónál felvették az első magyar rocklemezt Omega Red Star néven. Tisztában voltatok vele, hogy a Decca a könnyűzenében korántsem volt jól csengQ név?

Persze, de te ezt már utólag tudod! Miután a Beatlest elhajtották, a Rolling Stonesnál már nem hibázhattak. Szerintem mi is valahogy így kerülhettünk hozzájuk, mert folyamatosan kutatták az érdekes dolgokat, mi ráadásul keletről jöttünk, így könnyen el lehetett sütni bennünket „kommunista attrakcióként„. A kinti hírveréssel kifejezetten a baloldali közönséget célozták meg.

Interjúfotók: Barakonyi Szabolcs

Kizárólag munkásklubokba jutottatok el?

Londonban az elitnek is játszottunk, a Marquee Club abszolút az underground fellegvára volt, Hastings már határeset. No de Skóciában, ott már hat testQr kísért le minket három emelet mélyre, az egyik sarokban szerettek, a másokban pedig annyi hasist szíváltak, hogy mire leértünk, már elszálltunk. Nekünk ez még szokatlan volt. Akkor még azt sem éltük meg itthon, hogy egy zenekarra vigyázni kell. Engem egyébként a mai napig zavar, ha sorokban állnak elQttem a biztonsági Qrök.

Milyen körülményeket biztosítottak a három napig tartó lemezfelvétellel?

Egészen pontosan három nagyon izgalmas éjszakán át tartott. A producerünk a Manfred Manntól jött, de mit tudott volna kezdeni velünk éjfélQl reggel hatig? Napközben turnéztunk, éjfélQtájban beestünk a stúdióba. Nálunk nem úgy mQködött, mint a kinti bandáknál, hogy bekaptak három kéket meg két pirosat, és négy napig pörögtek tQle. Két napig bírtuk, a harmadikra kifáradtunk. Ezt a lemezfelvételt valószínűleg egy megmérettetésnek szánta a menedzserünk, John Martin. Az volt benne a csodálatos, hogy kaptunk egy esélyt, ami belépQ lett volna a következő lemezünkre. A következő turné már le is volt kötve, és szó volt arról is, hogy kapunk rendes stúdióidQ-t, de ekkor ütött be a ménkQ, hogy az Illés-zenekarnak kell kiutaznia. A menedzserünk tépte a nem létezQ haját, és tQlünk kérdezgette, hogy mi a fene folyik? „Kulturpolitika„ – válaszoltuk. Aztán sikerült nyilatkoznia valamit a Bródyéknak Londonban, és onnantól kezdve begurult a hatalom, és jó csQsz módjára senkit nem engedett sehova.

Egyáltalán hogy lehet felvenni úgy egy lemezt, hogy az énekes nincs is ott?

Kaptunk egy rendkívüli lehetQséget, amit nem volt szabad visszautasítani, akár ott van az énekesünk, akár nincs. Miska [Mihály Tamás] meg Pici énekelte helyette a számokat.

Ti meg voltatok elégedve a felvétellel?

Hogy lettünk volna? Az ember jókat mosolygott rajta. Gondolj bele, leszáll a géped a világ egyik legforgalmasabb repülQterén, és csak kapkodod a fejedet, majd elvisznek a Marquee Clubba, ahol Joe Cocker és a Spooky Tooth nyomják az orrod elQtt három méterre. Ezek után bemész az éjszaka közepén egy stúdióba a Kállai kettQssel, és

hogy Qszinte legyenek, szívem szerint abban a pillanatban otthagytam volna az egészet. Rájöttem, hogy amit mi mqvélünk, annak semmi köze a rockzenéhez, ott már rég nem errQl szólt a mqfaj. De kaptunk egy lehetQséget, ezért bele kellett vágnunk, mert bíztunk benne, hogy lesz folytatása.

Hány példány került ebbQl a lemezbQl hivatalosan az országba?

Egy sem, csak annyi, amennyit mi hoztunk haza késQbb. A saját példányom sajnos már nincs meg, balga fejfel odaadtam egy amerikai újságírónak. Az Universal pár éve kiadta cd-n, mert amikor felvásárolták a Deccát, megtalálták az Omega Red Star mesterszalagját is az egyik raktárban.

Mikor neszelte meg a lemezgyár, hogy valami megjelent külföldön?

Másnap. Amint hazaértünk és leszálltunk a repülQrQl, ránk parancsoltak, hogy mars be a stúdióba, és azonnal vegyük fel a lemezt. Kicsit más lett, mint az angol album, mert addigra már friss élményekkel voltunk gazdagabbak, és tisztában voltunk azzal is, hogy nem egészen úgy mqködnek kint a dolgok, ahogyan azt mi elképzeltük. A Trombitás Frédi és a rettenetes emberek két végpont. A „rettenetes emberek” nagyon tetszett a hatalomnak, mert úgy gondolták, hogy ezzel megfeleleQ propagandát fejtünk ki a kábítószeresek ellen. A Trombitás Frédi pedig egy ártatlan sláger, amely a legenda FüttyösrQl, egy szellemileg visszamaradott emberrQl szólt, aki állandóan a nQk fenekére suhintott egy újsággal, miközben füttyörészett. Nem akartuk Qt bántani, ezért nem lett belQle Füttyös Frédi, de ez adta Adamis Annának az ötletet a dalhoz. Az már csak egy kedves poén, hogy „ha nem szólal meg, másik végét fújd meg”. De ezt szerencsére nem értették az elvtársak.

Ehhez képest az angol lemezen szereplQ Trumpeter Charlie egy fiatal és jóképq fickó.

Az volt a probléma az összes angol dalszövegünkkel, hogy semmi közük nem volt a beszélt nyelvhez. Egy angol nem használta ezeket a kifejezéseket, a hippik meg pláne nem, egyszerűen poros volt az összes dalunk fordítása. Egyetlenegyé volt jó, az IdQrabló címq számunké, mert az egy angolul anyanyelvi szinten beszélQ srác mqfordítása volt. Az angol szöveg nem fedte teljes mértékben az eredeti változatot, mert volt benne utalás egy elégett pártkönyvre, meg egy-két ilyen apróságra is. Nem véletlen, hogy ez a lemezünk lett külföldön a legsikeresebb.

Megpróbálta bomlasztani az akkori hatalom az együttes kohézióját?

Mindig figyeltek bennünket, bár Londonban kulturáltabban intézték, ott két ismerQs jött velünk. „Gyurika, viselkedjétek rendesen” – figyelmeztetett az egyik barátom magas rangú katonatiszt édesapja, és én értettem ennyibQl is. Volt egy televíziós interjúnk Angliában, amikor a riporter káromkodva szakította meg a mqsort, mert nem tudta belQlünk kihúzni a választ arra a kérdésre, hogy mi a véleményünk Nagy ImrérQl. Rögtön elszállt belQlünk minden angoltudás! Próbálkozott egy ideig, majd egy ízes „fuck off!” felkiáltással odavágta a ceruzáját, és szétkapcsolták az adást. Mindenhol próbálták az embert provokálni, és egy ilyen kérdésre gyakorlatilag semmit nem tudtunk mondani. Azt nem felelhettük, hogy szeretjük, az ellenkezQjét pedig nem akartuk mondani. Bukarestben történt egyszer, hogy épp elfoglaltuk a szobánkat, amikor szóltam a többieknek, hogy tuti van itt valami lehallgató. Félretoltuk az álmennyezetet, és egy ordenáré méretq, 1928-ból származó amerikai mikrofon meredt ránk fentrQl. Lehúztam a csatlakozóról. Három percen belül kopogtak az ajtón, és közölte a tolmácsunk, hogy költözzünk át egy másik szobába, ugyanis ezzel problémák adódtak. Ott is megtaláltuk a mikrofont. Akkor már rájöhetek, hogy szívatjuk Qket, mert sírva könyörgött a tolmács, hogy hagyjuk ezt abba, mert el sem meri nekünk mondani, hogy mi lesz ennek a következménye. Sok ilyen eset volt. Engem nagyon izgat, hogy ki és milyen módon figyelt meg engem, ezért kérvényt nyújtottam be az Állambiztonsági Szolgálatok Történelmi Levéltárához, amire az év végén fogom megkapni a választ. Sokakat ismertünk, akik közül többen mint volt III/3-as ügynökök bukkantak fel késQbb, de feltehetQen fogunk találni még érdekesebb dolgokat is.

Engedték az Omegát Erdélyben koncertezni?

Magyar területeken nem játszhattunk, Székelyföldön pláne nem, csak Erdély többi részén. Az egyik helyszínen legalább kétszáz embert lógattunk be az öltözQ ablakán keresztül, de a securitatésok egy idQ után kiszúrták, hogy árad a tömeg az Omega öltözQjébQl. Vége lett a turnénak, és közölték velünk, hogy utoljára voltunk Erdélyben. Amint fölkerültünk a nyugat-európai slágerlistákra a nyolcvanas évek elején, nemkívánatosak lettünk Kelet-Németországban is, majd a csehek is lehúzták elQttünk a redQnyt, és Lengyelországban is letiltottak bennünket.

Mikor merült fel elQször, hogy esetleg nem tér vissza Magyarországra az együttes?

A közhiedelemmel ellentétben ez nem Párizsban, hanem Angliában történt. Ott volt igazán súlya és tétje ennek. Az élet fonáksága, hogy a szavazás mérlegét Laux Józsi billentette át, aki pár évvel késQbb úgy húzott el innét, mint a vadliba. (nevet) Az embernek leginkább az emóciói mqködnek egy ilyen helyzetben, elgondolkozik, hogy mi történhet az itthon maradottakkal. Komolyan beszélgettünk errQl, de nem estem kétségbe, hogy hazajöttünk.

Úgy tudom, te a kint maradásra szavaztál. Miért?

A nagybátyámat három éven keresztül tartották vizsgálati fogságban, és próbálták rábizonyítani, hogy fegyver volt nála 1956-ban. Olyannyira nem volt nála fegyver, hogy amikor méhészkedett, és megcsípték, szegény haldokló méhet az ujjára tette, és visszarakta a családjához a kaptárba. Ezt az embert három éven keresztül gyötörték az államvédelmiek.

Később ismét felmerült, hogy kint maradtok.

Franciaországban már másképp zajlott le a dolog, mert ott kaptunk egy ajánlatot. Kint hevertünk a tengerparton, és egyszer csak odajött hozzánk egy ember. Elmondta, hogy stúdiót biztosít nekünk másnapra, csak menjünk el, és vegyük fel a Gyöngyhajú lányt. Az mondta, garantálja, hogy a latin világ slágere lesz három héten belül. Csak bámultunk rá, és óvatosan elkezdtük kérdezgetni. Miután bemutatkozott, kiderült, hogy a Monte Carló-i rádió és televízió tulajdonosával beszélgetünk.

Ennek ellenére mégis hazajöttetek.

Ott ült mellettünk az Országos Rendező Iroda igazgatója, egy államvédelmi tiszt, aki figyelmeztetett minket: „srácok, haza kell menni, holnapután Makón lesz koncert”. Ez a döntés viszont már hatalmas törést okozott a zenekarban.

Akkor már érezni lehetett, hogy feszültség van az együttesen belül?

Onnantól kezdett el akadozni a kommunikáció közöttünk.

Presser a Keresem a szót, keresem a hangot című 1977-es interjúkötetben azt nyilatkozta az utolsó közösen készített Omega-lemezzel, az Éjszakai országúttal kapcsolatban, hogy úgy érezte, az együttes már nem képes a fejlődésre. Az Omegát szépiük társaságaként jellemzi, amely zeneileg nem állta meg a helyét, majd az LGT gitárosával kapcsolatban hozzáfűzi: „találkoztam Barthával [Bartával], és csodálatos élmény volt számomra látni, [és] hogy nem kell visszafognom magam az Omega képességeihez igazodva”. Ez alapján tényleg komoly konfliktus lehetett köztetek.

Látványosan nem volt. Elfordult ugyan, hogy valamelyik kislány nem velem, hanem velem akart lenni. Szépiük társasága? Én biztosan szép srác voltam, azt tudom. De amikor egy nem kifejezetten szép ember beszél így a többiekkel, azzal valahol a saját keserűségét fejezi ki. Neki azt az adottságát kellene jobban megbecsülnie, amiért másik száz ember odaadná az életét, de neki az valamiért mégsem számít semmit.

Kedvelte az Omega többi tagja? Úgy tudom, csak azért vették vissza, mert az angol turné szervező menedzser kijelentette, hogy azt a zenekart viszi, amelyikben a Presser játszik.

Ilyesmir én nem hallottam. A második turné viszont csak öt darab repülőjegy volt, ezért a zenekar eldöntötte, hogy engem hagynak itthon. Én azonban elértem Johnt, aki annyit üzent, hogy az Elefánt (Molnár György beceneve – a szerk.) feltétlenül legyen ott a kiutazó csapatban. Presserre ugyanúgy szükségünk volt, mint bármelyikünkre, és végül sikerült megoldani, hogy legyen egy hatodik repülőjegy.

Miért kellett két évig várni az ÉIQ Omegára?

Az együttes kettészakadása után a lemezgyár nem akarta kiadni a következő lemezünket.

Arra számítottak, hogy Presser és Laux kiválásával úgyis feloszlik majd az Omega?

A Locomotiv GT mindent elkövetett annak érdekében, hogy az Omega ne maradjon életben. Még az is terjedni kezdett rólunk szakmai berkekben, hogy antiszemita vagyunk. Ennek azért van némi szubjektív akadálya is. (nevet) A lemezgyár elnöke arra hivatkozott, hogy nincs stúdióidő. Semmi probléma, feleltük, és két Uher magnóval felvettük az egész turnét, majd kiválasztottuk a legjobb felvételeket. Minimális lehetőség volt bármilyen javításra, mert összesen két sávja van egy Uhernek, de az akkori technikai igényeket a messzemenként kielégítette. Elementáris volt az anyag, a vokálók is jól szóltak, azzal nem is lehetett volna bajuk. Közölték viszont, hogy a nyomdának nincs kapacitása a borító legyártására. Az egyik technikusunk, Aubeck Feri találta ki, hogy miért ne lehetne alumíniumfóliából egy lemezborító? Megbeszéltem a kőbányai alumínium-hengerművel, hogy adjanak nyersanyagot, utána kerestem egy termelőszövetkezetet, amelyik hajlandó volt legyártani. Ezután már tényleg nem lehetett belénk kötni, miközben a szakmai berkekben is elkezdett tisztulni a kép, hogy az Omega mégsem antiszemita, és Erdős Péter is rábólintott a megjelenésre. Az Omega ennek a lemeznek, és kis részben az NDK-nak köszönheti az életét. Ugyanis ahogy meghallották Berlinben, hogy megjelenik a lemezünk, rögtön rendeltek százezer példányt, tehát már a megjelenés előtt dupla aranylemez lett, és összesen 750 ezer darabot adtak el belőle.

Más miatt is érdekes ez a lemez. A hivatalos magyarázat szerint betiltott stúdióalbum 1998-ban megjelent 200 évvel az utolsó háború után címmel, azonban ennek a lemeznek a hangzása kísértetiesen hasonlít az ÉIQ Omega számaira. Tényleg egy éIQ felvétel hallható az utóbbi lemezen?

Nem engedték, hogy stúdióba menjünk, ezért a turnén kellett felvennünk a számokat. Abszolút éIQ volt, és kemény meló volt összeválogatni a tizenöt koncertből a legjobban szóló dalokat, az akkori technikai rendszerekkel ráadásul nem volt javítási lehetőségünk sem. Az 1998-ban kiadott felvételről viszont még csak nem is hallottam.

Pedig azon szerepel a Szex-apó című szám is, amely szintén nem jelenhetett meg annak idején. Kiről is szól ez a dal pontosan?

Erdős Péter magára vette, de tévedett. Volt egy nagyon aranyos és bohém fotósunk, Hendrei Tibor, róla írtuk a dalt.

Elárulod, mi az a space rock?

Az akkori feleségem elutazott hat hétre a Szovjetunióba, én pedig elkaptam az akusztikus gitáromat, és megírtam az

IdQrablót. A space itt a lélek mélyebb tereire utal. Azt a kérdést szegezték nekünk, hogy ti most ugye kábítóztok? ElQ tudom magamban idézni ugyanazt az állapotot külsQ behatás nélkül is. Ez a space rock. A „kopott bádopoharam végül koldus vette meg” pedig onnan ered, hogy kissrác koromban egy üres grundon játszottunk, és kikötöttünk egy bádogböggrét madzaggal, amibQl bújócskázás közben friss forrásvizet tudtunk inni. Az volt a célom, hogy egy nagyobb lélegzetq, három tételes eposzt írjak. Így született meg az IdQrabló, a Time Robber, amire változatlanul a legbüszkébb vagyok a mai napig. És bízom benne, hogy azért fog még velem történni valami hasonló.

Az IdQrabló aranylemez lett Nyugat-Németországban. Voltak politikai vagy pénzügyi okai, ha a lemezgyár egy együttest bizonyos országokban népszerűsíteni kezdett?

A hanglemezyár semmit nem tett annak érdekében, hogy bárhol is híresek legyünk. Egy alkalommal történt meg, hogy nyersanyagot vásároltak az oroszoktól, és ezért cserébe az Omega masterszalagjával fizettek. Óvatos becslések szerint állítólag ötvenmillió példányt nyomtak belQle a Szovjetunióban.

Miért hallgattátok el, hogy Bródy János tollából származik az együttes több nagy slágerének, többek között a Lénának vagy a Nyári éjek asszonyának is a szövege?

Bródy nem akarta ezt vállalni, nem akart konfrontálódni Szörényivel.

Állítólag még egy klipforgatást is félbehagytatok, annyira hirtelen hagyta abba a zenekar 1987-ben. Kóbor János az 1989-es változások fényében „nagy baromságnak” nevezte az együttes leállítását.

Klipforgatásra nem emlékszem, de amúgy sem szokásunk egymásnak ugrani. Az Omegánál minden lassan mQködik. RészemrQl az is szerepet játszott a döntésben, hogy Mecky meg Laci [BenkQ László] elhatározták, hogy a hanglemezyár tevékenységében mint tulajdonosok szeretnének részt venni, én viszont úgy gondoltam, hogy azon az oldalon jó állni, ahol az ember alkot, és nem ott, ahol más szellemi termékével kufárkodik. Kifáradt a zenekar a sok turnézástól, közben bejött az újhullám is, és már azon képesek voltunk összekülönbözni Meckyvel, hogy a Dire Straits jó-e vagy sem. Külön utakon kezdtünk járni, és a legegyszerqbbnek azt tqnt, ha csendesen békén hagyjuk egymást.

Idén viszont azt nyilatkozta, hogy az együttes ugyan befejezi a folyamatos mQködését, de nem szQnik meg.

Ez egy érdekes megfogalmazás. Vajon mit akart ezzel mondani? (nevet)

Beszéljünk inkább arról, hogy szerinted mi zajlik most a zenekarban.

A valóság az, hogy a gondolataink külön utakon járnak. Pszintén megmondom, hogy engem ez az egész komolyzenei-szimfonikus felállás rendkívül zavar. Úgy érzem, ez valahol a saját magunkkal való szembe fordulás. Én klasszikus zenén nQttem föl, de egy idQ után a hátam is borsózott, ha meghallottam a DiótörQt. Csajkovszkijt csak kottából lehet játszani, nekünk viszont az volt a feladatunk, hogy fölébresszük az embereket ebbQl az állóvízbQl. A rockzene szabadjára engedte az érzelmeket, nyíltan lehetett beszélni a szexualitásról, felszabadultunk léleekben. Miért kellene most visszakanyarodunk ahhoz, ami azelQtt uralkodott? Én abszolút nem értek ezzel egyet, még csak poénnak sem tartom.

Valami mégis egyben tartja a zenekart, máskülönben nem mentetek volna az idén turnézni.

Ha valaki azt mondja, hogy az életútja végére ért, és ezért megengedheti magának, hogy olyan kijelentésekkel dobálózzon, hogy játszik egy kicsit a zenekar, meg nem is… nos ez sajnos Meckyre jellemzQ. Szerintem az emberek az Omegában azt szerették mindig is, hogy egyenesek és korrektek voltunk. Egy zenekar életében létfontosságú kérdés, hogy képes-e magához vonzani az új generációt. De ezzel nem fogja! Az Omega számai szüIQkrQl gyerekekre, majd gyerekekrQl unokákra öröklQdtek, eddig legalábbis nem volt ezzel probléma, ezért nem lenne szabad szembe fordulnunk saját magunkkal. A sas maradjon sas, az oroszlán meg oroszlán, és most nagyon finoman fogalmaztam. MásfelQl persze tisztában vagyunk az emberek anyagi helyzetével és a fQvárosba utazás költségeivel, ezért kértük meg Trunkos Andrást, hogy szervezzen meg egy vidéki turnét. Ez egy hatalmas feladat volt, ráadásul a mostani körülmények között komoly bátorság és vak elszántság is kellett hozzá, de bejött, és ezért hatalmas dicséret illeti Qt.

Már az interjú elején utaltál rá, hogy úgy érzed, más dolgok is érdekelnek, mint a többieket. Egész pontosan?

Mindenki, aki zenével foglalkozik, elQbb-utóbb elkezd keresni az identitását. Fiatalon elkalandozol a buddhizmus felé, aztán jön a Krisna, majd eltelik húsz év, és rádöbbsz, hogy sehova nem kell menned, mert itt is megtalálhatod saját magadat. Közben rengeteg dologról olvasol, bújod a Koránt, a Bibliát és a héber írásokat, de sokszor hézagokat találsz a történetekben. Nemrég olvastam egy nagyon izgalmas könyvet, amely arról szól, hogy Jézus Krisztus tizenhárom éves korában ahelyett, hogy a zsidó vallás szabályai szerint feleséget választott volna magának, Tibetbe ment. Írásos bizonyítékok vannak arról, hogy Íszá néven ott tanult közel tíz éven át. A kereszténységben ráadásul elég sok olyan elem van, amely a buddhizmussal rokonítható. Leginkább ilyen dolgok érdekelnek, illetve a szabadenergia felhasználásának lehetQségei. Úgy vélem, száz éve becsapja az emberiséget egy szqk vezetQi réteg, és léteznek olyan mQködQképes találmányok, amelyeket titkosítottak, vagy bármi más módon megpróbáltak eltüntetni. Bízom benne, hogy ennek ellenére némelyik találmány képes lesz ugyanolyan underground módon elterjedni, ahogy az Omega is tette. Tíz évvel ezelQtt bezúzták az összes elektromos autót, most viszont ismét elkezdtek Qket gyártani. Ezt például sokkal fontosabbnak tartom, mint az Omegát. Az emberiség kezdi fölfalni maga körül a természetet, és ha nem tudatosul bennünk, hogy szükség van a változásra, hamarosan elpusztítjuk saját magunkat is.

Az Omega idén még kétszer fellép az év végén. A debreceni FQnix-csarnokban, majd a veszprémi Arénában is játszanak majd karácsony és szilveszter között. A pontos dátumokat később jelentik be.
langolgtarok.blg.hu